

Ὁ Φασουλῆς φρονήθης σὲ ζωοπανηγύρετε.

Κι' ὁ Φασουλῆς ἐπῆγε στὸν Ζωολογικὸν
ὡν ὄη τὸ πανηγύρι τὸ φιλανθρωπικόν,
καὶ ἔλεγε στὰ θηρία: καὶ σεῖς λοιπὸν κεινάτε
καὶ τὴν ψὴν μὲ βοῶμους καὶ βραχυσθιμοὺς ἔκινάτε.

Καὶ σεῖς βουλιμώματα μακρὰν τῆς κοινικίας
τὰ ἄλλα διαγνήσατε,
μόνο ποῦ δὲν μπορεῖτε καθὼς τὸς Συντεχνίας
ψηφίσματα νὰ κίνατε.

Ἐν τούτοις καὶ ἄνευ τούτων κεντρῶστε τὸν ἔθλον
καὶ τὴν θεριμὴν ἀγάπην ἡμῶν τῶν ζωοφίλων.

Χάριν πολλὴν ὄρεσάτε στὸν Γερμανὸν καὶ μόνον,
ὅπου γὰρ σὰς ἐργάζεται μὲ κηδεμόνος πόνον.
Καὶ πάντα μὲ τὸν Γερμανὸν νὰ τάχετε καλά,
καθὼς καὶ ἡμεῖς φροντίσαμε μὲ βάρσανα πολλὰ
καὶ μὲ τὴν δεξιότητα τοῦ Κόντε τοῦ Κορφαῆτη
νὰ κἀνωμε τὸν Γερμανὸν τὸν Κάτσε προστάτη.

Τέτοια καὶ ἄλλα παρελήγε
μὲς στὸ ζωοπανηγύρι

μοναχός του κατ' ἴδιαν καὶ μετ' ἄλλων διαφόρων
καὶ ἔβλεπε πρὸς τὸν ἀνθρώπον καὶ τρεψιμὰ ομοίωσιν,
καὶ ἔλεγε πρὸς τὴν γέροντα φρίττων: ἂν καὶ τέρας αἰμοβόρον
εὐρέσις τῆς αἰμοφιλίας ἀνθρωποειδῶν αἰλουρίων.

Κι' ὁ Παυλῆς τὸν ὄρωσε ἀποφασιστὴν ἔρωτος
συλλάβων ἱεροποτόσμοι πρὸς θύλας, ἀνοκέρως
τὴν τέρας ἄπορον γὰρ ἔβγουν ἀπὸ τοιούτων γάρων;
καὶ ὁ Φασουλῆς ὁ φίλος
ἀπήνητος στοιμυλός:

ἄπορον γὰρ γίνονται καὶ ἄνθρωποι μὲ οἰκ ἱεροποτάμους.

Εἶδε στρουθοκαμηλοῦς
καὶ ἔβλεπε τὸ πόδι του,
καὶ ζαρωδιστῶν ὀμύλους
μὲ χάριν ἐπαφροδίτων.

Εἶδε καὶ παπυγάλους
μικροῦς τε καὶ μεγάλους,
καὶ ἑνώπιον ἐκείνων ἐπιτήρησι διαφορῶν
τῆς Χάρσας λιμαδρῶν,
καὶ ἐκείνη καὶ ἐγὼ μὲ ὅλην τὴν φαμίλια του
καὶ μὲ τὰ δῶδ του χέρα βατοῦσε τὴν κοιλία του.

Καὶ ποτικὸς ἐμπρός του προσεῖδε μουστακίτους
καὶ ἄμεσος τὰ Ταμεία θυμηθῆς τοῦ κρητός,
ἀλλ' εἶδε καὶ νυφίτσας καμψάσις νὰ σφραγίσουν
καὶ μ' ἀνοικτὰ τὰ μάτια γαμπροῦς νὰ κωπητοῦν.

Μὲ στόμα κερναῖον
εἶδε καὶ πλήθος ὄρεων,
καὶ ἔλεγε πρὸς ὄριον νέον,
χαρίεντα, λευκοφραῖον.

Σὺ, πονηρὸν, κατάφερες τὸ γυναικίον φίλον
καὶ πρῶτον ἐδοίμασε τῆς γνώσεως τὸ ἔθλον.

Εἶδε σὲ κλυθία κλεισμένους καὶ παντοπακούς κηδέους,
πλήν ἀντάρωσε καὶ ἀνθρώπους παρὰ φύσιν ἀγαθούς,
καὶ τὴν ὄριον βλέπων τούτων καὶ κηδέων εὐαρέστον
ἐνθυμηθῆς τὸς ἐκείνων
τὸν δειλιόστονον Δαρβίνον,
καὶ ἔλεγε: Θεὸς σχαρόστονον.

Καὶ πρὸς τὸν λέοντα σπράφει
εἶπε πρὸς τοῦτον κλητήρη:

Καὶ σὺ καὶ σὺ βρυχώμενος τὰ νύχια σου προσεῖναις
κλεισμένους ὄρεος ὁ Χαμὶ ἐνὸς τῆς Βλατίνης.
Καὶ σὺ, ταλαίτωρ, κενός... ἔλεγε βροθίστε
τὸν βασιλεῖα τῶν βοῶντων,
λέων ἔρεψες καὶ κεινὸν
καὶ τίς οὐ φοβηθήσεται;

Μὲ σὲ βρυχώμεθα καὶ ἡμεῖς οἱ κειναλοὶ λέοντες,
οἱ μὲ οὐκὸς παλιόστες,
οἱ πρὸς οὐκὸς βρυχώμενοι
καὶ ἐπὶ οὐκὸς κενώμενοι.

Εἶπεν ἀπ' αὐτῆς ἐποικίτωσε στὸ χεῖρ του κοστάρι
καὶ ἀτόρητος ἐξώρησε στὸ κῆπος τὸ λεγοντάρι,
καὶ ἐκείνο μόνος κῆπος τὸν ἦρασε τὸν πρῶτον
τοῦ γύρισε τὰ παιδιὰ καθὼς στὸν Δόν — Κισσώτο.

Καὶ καμψάσις ποικίλης,
μὲ ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὀλοκονέματος λαμπίτρες μὲ τὴν πρώτην εὐκαιρίαν
νὰ ζητήσετε στὸν Ὀλιγον τὴν μεγάλην Ἐκμείαν.
Μὰ τί λάμπας εἶναι τούτῳ!.. ἵ λαμπαρὰ φωτὸ βαλοῦν...
καὶ πρὸ πάντων μία λάμπα, ποῦ Σινουμπρα τὴν καλοῦν,
τόσο φέγγει, ποῦ νομίζεις φῶς ἠλεκτρικὸν πᾶς βράδι...
τέτοια λάμπα καὶ τὸ σπῆν τὸ δῶδ μὲς καταναῖται.
Ἐπίσκοποι καὶ μαρμελάδες ἀπὸ φουσκὸν σταφύλι,
ποῦ ἄπορον νὰ μὲν ἡμέρας ἡ γλυκάδα ταν ὄχι χεῖλη.